

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ЛЬВІВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»**

ДАНЧУЛ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ

УДК 342.922:347.132.144]:[351.74:354.31](477)

**ПРОФІЛАКТИКА АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ
ДЕРЖАВНОЮ СЛУЖБОЮ ОХОРОНИ ПРИ МВС УКРАЇНИ**

12.00.07 – адміністративне право і процес;
фінансове право; інформаційне право

АВТОРЕФЕРЕТ

дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата юридичних наук

Львів – 2016

Дисертацією є рукопис

Робота виконана на кафедрі адміністративного права та адміністративного процесу Львівського державного університету внутрішніх справ Міністерства внутрішніх справ України

Науковий керівник – доктор юридичних наук, професор
Бортник Надія Петрівна,
Навчально-науковий інститут права та психології
Національного університету «Львівська політехніка»,
завідувач кафедри адміністративного та
інформаційного права

Офіційні опоненти: доктор юридичних наук, доцент
Ігонін Руслан Владиславович
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
ім. академіка Степана Дем'янчука,
професор кафедри кримінального права та правосуддя

кандидат юридичних наук

Степаненко Віктор Вікторович
Головне управління Національної поліції
в Херсонській області,
начальник відділу моніторингу
Херсонського відділу поліції

Захист відбудеться «21» червня 2016 р. о 14-00 годині на засіданні спеціалізованої вченої ради К 35.052.19 у Національному університеті «Львівська політехніка» (79008, м. Львів, вул. Князя Романа, 1-3, аудиторія 301 ХІХ навчального корпусу)

З дисертацією можна ознайомитись у бібліотеці Національного університету «Львівська політехніка» (79013, м. Львів, вул. Професорська, 1)

Автореферат розісланий «20» травня 2016 р.

Учений секретар
спеціалізованої вченої ради

Н. П. Бортник

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми дослідження. У надзвичайно складних умовах фактично воєнного стану перед правоохоронними органами України висувуються такі завдання, що, насамперед, в умовах неоголошеної війни, агресії з боку путінської Росії спрямовані на протидію правопорушенням та боротьбу зі злочинністю. У цьому контексті одним із важливих напрямів роботи органів внутрішніх справ (Національної поліції – далі НП) є охорона власності, протидія майновим правопорушенням, зокрема крадіжкам державного, колективного, приватного майна, зокрема з квартир громадян.

Водночас, функція охорони власності становить один із пріоритетних напрямів діяльності Української держави, має особливе завдання, сферу виявлення і свій об'єкт захисту. Необхідно також зазначити, що вона свого часу була закріплена у Конституції України від 28.06.1996 р. Так, ч. 1 ст. 41 Конституції України (діє нині в редакції від 08.12.2007 р.) наголошує: «Кожен має право, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатом своєї інтелектуальної, творчої діяльності», а ч. 4 цієї статті стверджує: «Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним». Держава охороняє власність, і відповідно із законом України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р., в якому до головних завдань поліції віднесено здійснення охорони об'єктів права державної власності у випадках та порядку, визначених законом та іншими нормативно-правовими актами, а також участь у здійсненні державної охорони; здійснення на договірних засадах охорони фізичних осіб та об'єктів права приватної і комунальної власності.

В системі Національної поліції, яка в Українській державі вирішує відповідальні та складні завдання забезпечення правопорядку та профілактики правопорушень, особливе місце належить поліції охорони Національної поліції України (далі – ДСО). Специфіка професійної діяльності цієї служби полягає в тому, що вона надає охоронні послуги підприємствам і населенню, одержуючи відповідні прибутки за умов існування конкуренції з боку зареєстрованих приватних охоронних структур.

В умовах системної соціально-економічної кризи, гібридної війни з Росією, яка нерідко застосовує терористичні методи її ведення, загострення при цьому криміногенної ситуації та зростання різних правопорушень суттєво підвищуються вимоги до діяльності поліції, зокрема до забезпечення її підрозділами превентивної та профілактичної діяльності, спрямованої на запобігання вчиненню правопорушень.

Саме тому виникає безумовна необхідність розглянути теоретичні і практичні питання правового регулювання відносин щодо охорони і захисту права власності громадян і юридичних осіб на основі договірного інституту надання охоронних послуг на платній основі як складової діяльності НП у сфері профілактики правопорушень, зокрема ДСО.

Науково-теоретичне підґрунтя для виконання дисертації склали наукові праці, розробки українських та зарубіжних фахівців в галузі адміністративного

права, кримінології, психології, з-поміж яких наведемо: Г.А. Аванесова, Н.М. Абдирова, А.І. Алексеева, О.М. Бандурку, Л.М. Давиденко, С.Ф. Денисова, О.М. Джужу, О.Л. Дубовик, В.В. Голіну, А.Е. Жалінського, Е.С. Жигарева, А.П. Закалюка, А.П. Зелінського, С.М. Іншакова, О.Г. Кельман, І.А. Кобзар, О.Г. Колба, В.А. Комарова, В.Н. Кудрявцева, А.Г. Лекарь, О.М. Литвак, О.М. Литвинова, Ф.А. Лопушанського, А.В. Міцкевича, Г.М. Міньковського, В.М. Оржехівську, В.І. Поклад, І.О. Топольскову, О.І. Федоренко, Н.В. Щедрина, Г.І. Шнайдер та ін.

Надійною основою для аналізу окремих аспектів профілактичної діяльності поліції охорони стали праці В.Б. Авер'янова, І.Л. Бородіна, І.П. Голосніченка, В.Л. Грохольського, Є.В. Додіна, В.О. Заросила, Р.В. Ігоніна, М.В. Коваліва, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, Я.Ю. Кондратьєва, О.В. Кузьменко, Н.В. Лесько, Д.М. Лук'янця, Ю.С. Назара, Н.Р. Нижник, В.Л. Ортинського, О.І. Остапенка, П.М. Рабіновича, О.П. Рябченко, О.П. Угровецького, В.О. Шамрая, В.І. Шаповала, Х.П. Ярмакі та ін.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Наукове дослідження виконане у відповідності до Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, затвердженої Законом України від 18.03.2004 р.; постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Комплексної програми профілактики правопорушень на 2007–2009 роки» від 20.12.2006 р. № 1767; пунктів 4.3.; 8.1 Переліку пріоритетних напрямів наукового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ України на період 2015-2019 років (наказ МВС України від 16.03.2015 р. № 275), а також у контексті наукових досліджень Львівського державного університету внутрішніх справ (ЛьвДУВС) за напрямками: «Організація та управління органами внутрішніх справ у сфері охорони громадського порядку» (Державний реєстраційний номер 0106U003646) та «Організація та забезпечення профілактики правопорушень органами виконавчої влади» (Державний реєстраційний номер 0106U003637).

Мета і завдання дослідження. Мета дисертаційної роботи полягає у дослідженні профілактики адміністративних правопорушень Державною службою охорони при МВС України та вироблення рекомендацій щодо її удосконалення.

Для досягнення зазначеної мети нами сформульовані такі *завдання*:

- проаналізувати адміністративно-правовий статус ДСО як суб'єкта профілактики правопорушень;
- розглянути питання компетенції та повноважень ДСО;
- виявити особливості професійної діяльності ДСО у сфері профілактики правопорушень;
- розглянути організаційну структуру ДСО як складової системи профілактики правопорушень;
- проаналізувати стан і подати загальну характеристику законодавчого забезпечення профілактичної діяльності підрозділів ДСО;
- розкрити особливості забезпечення профілактики адміністративних правопорушень в діяльності ДСО;

– здійснити аналіз форм та методів профілактичної діяльності підрозділів ДСО;

– узагальнити практику взаємодії ДСО з недержавними охоронними структурами при здійсненні профілактичної роботи;

– запропонувати пропозиції, спрямовані на вдосконалення діяльності підрозділів ДСО щодо профілактики адміністративних правопорушень.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, що виникають у сфері адміністративно-правової діяльності поліції охорони щодо профілактики правопорушень.

Предметом дослідження є профілактика адміністративних правопорушень Державною службою охорони при МВС України.

Методи дослідження. Методологічною основою дослідження є сукупність методів та прийомів наукового пізнання, і загальнонаукових (діалектичного матеріалізму, історичного, логічного, системно-структурного аналізу тощо), і спеціальних (документального аналізу, порівняльно-правового аналізу тощо).

Застосування історико-правового методу сприяло виявленню характерних тенденцій виникнення, формування, становлення та розвитку системи ДСО (1.1, 1.3). За допомогою використання нами логічного методу набув подальшого розвитку багатий понятійний апарат у цій галузі (1.1, 1.4, 2.2). Метод системно-структурного аналізу сприяв дослідженню питань, що пов'язані з визначенням системи профілактики адміністративних правопорушень в діяльності ДСО, їх форм, методів та засобів реалізації (1.3, 2.2). Метод документального аналізу активно використовувався для вироблення практичних пропозицій та рекомендацій щодо удосконалення профілактичної діяльності ДСО (2.3, 2.4). Порівняльно-правовий метод дав змогу перебігу дослідження враховувати сучасні тенденції розвитку законодавства, що стосується теми проблематики нашої дисертації (1.4, 2.1).

Наведені вище методи дослідження використовувалися в роботі у взаємозв'язку та взаємозалежності, що максимально забезпечило повноту, усебічність і глибину дослідження і достовірність отриманих наукових результатів.

Нормативна база дослідження. Положення та висновки дисертації ґрунтуються на положеннях Конституції України, чинних законодавчих та інших нормативно-правових актах, що визначають правові засади профілактики правопорушень. Дисертант звертався також до аналізу законодавства деяких зарубіжних держав, цінний досвід яких щодо організації профілактики правопорушень може бути корисним для України в умовах триваючої євроінтеграції.

Емпіричну базу дослідження становлять узагальнення практичної діяльності ДСО у сфері профілактики правопорушень, аналіз численних наукових публікацій, довідкових видань тощо.

Наукова новизна отриманих результатів полягає в тому, що вони отримані внаслідок багаторічного комплексного дослідження профілактики адміністративних правопорушень ДСО на основі аналізу реального стану та

загальної характеристики профілактики адміністративних правопорушень в Україні, а також виявлення особливостей і тенденцій у діяльності підрозділів ДСО та узагальнення світового досвіду у вказаній сфері. У результаті проведеного дослідження сформульовано такі концептуальні положення, що вирізняються науковою новизною і мають важливе теоретичне і практичне значення:

уперше:

– профілактику правопорушень ДСО в частині захисту суб'єктивного права власності фізичних і юридичних осіб розглянуто як діяльність підрозділу НП, що надає охоронні послуги на договірній основі, соціально корисний ефект яких полягає в забезпеченні недоторканості майнових (права власності й інших речових прав) і немайнових (права на життя, здоров'я, право на інформацію тощо) прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб за допомогою реалізації комплексу організаційно-правових, технічних і фізичних заходів;

– доведено необхідність створення координаційного органу (центру) з профілактики та превенції правопорушень, а саме Міжвідомчого комітету з профілактики та превенції правопорушень;

– запропоновано змістом профілактики адміністративних правопорушень ДСО **вважати** заходи, у здійсненні яких виявляються специфічні особливості цього виду профілактики як самостійної підсистеми правоохоронної, соціальної профілактики;

удосконалено:

– підходи до здійснення наукового аналізу основних причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень проти власності;

отримали подальший розвиток:

– визначення системи повноважень підрозділів ДСО, з виконання профілактичної функції, зроблено пропозиції відносно вдосконалення цієї важливої діяльності;

– положення про запровадження єдиної системи показників ефективності проведення індивідуальної профілактичної роботи щодо попередження правопорушень на об'єктах усіх форм власності, а також забезпечення особистої безпеки фізичних осіб на договірних засадах;

- положення про запровадження єдиного комплексного механізму взаємодії та обміну інформацією між структурами, які безпосередньо здійснюють профілактичну роботу в НП;

– пропозиція спеціалізації низки вищих навчальних закладів МВС з підготовки необхідного персоналу для роботи в органах і установах системи профілактики та превенції, з організацією в цих навчальних закладах спеціалізованих факультетів (відділень, курсів, груп) або викладання спецкурсу;

– обґрунтування необхідності внесення змін до Закону України «Про охоронну діяльність» від 22.03.2012 р. в частині основних положень та засад діяльності ДСО щодо охорони об'єктів усіх форм власності – майна, вантажів, грошових знаків і цінних паперів та інших цінностей, а також забезпечення особистої безпеки фізичних осіб на договірних засадах, стосовно успішної

реалізації єдиної та ефективної концепції охорони на території України.

Практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що вони становлять водночас неабиякий і науково-теоретичний, і практичний інтерес:

– у *науково-дослідній сфері* – положення та висновки дисертації можуть бути основою для подальшої розробки питань, пов'язаних з діяльністю ДСО у сфері профілактики правопорушень;

– у *правотворчості* – в результаті дослідження сформульовано низку пропозицій щодо внесення змін і доповнень до чинного законодавства, що стосується окресленої проблематики;

– у *правозастосовній діяльності* – творче використання одержаних результатів дозволить поліпшити і удосконалити профілактичну діяльність ДСО;

– у *навчальному процесі* – матеріали дисертації можуть бути використані при викладанні навчальних дисциплін «Адміністративне право», «Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ», при підготовці підручників та навчальних посібників з відповідних навчальних курсів;

– у *практичній діяльності* – при плануванні, організації та здійсненні заходів щодо профілактики та превенції адміністративних правопорушень НП загалом та ДСО зокрема.

Особистий внесок здобувача. Концептуальні положення, висновки і пропозиції, що містяться в роботі, сформульовані й обґрунтовані особисто здобувачем на основі аналітичного осмислення спеціальної літератури, законодавства, статистичних даних, інформаційних довідок тощо.

Апробація результатів дисертації. Основні положення дисертаційного дослідження були апробовані на: засіданні Всеукраїнського круглого столу «Проблеми державотворення та правотворення в Україні» (м. Львів, ЛьвДУВС, 5 березня 2010 р.); Звітній науковій конференції факультету економічної безпеки «Загальні проблеми правотворення в Україні» (м. Львів, 26 березня 2010 р.); Всеукраїнській науковій конференції ад'юнктів, аспірантів та здобувачів «Проблеми правової реформи та розбудови громадянського суспільства в Україні» (м. Львів, ЛьвДУВС, 30 вересня 2011р.); VIII Міжнародній науково-практичній конференції «Розвиток економічних і політично-правових систем України та інших країн Європи на початку XXI століття» (м. Львів, 27–28 жовтня 2011 р.); I-й Всеукраїнській науково-практичній конференції «Захист прав і свобод людини і громадянина в умовах формування правової держави» (м. Львів, 25 квітня 2012 р.); Міжнародній проблемно-науковій міжгалузевій конференції (ПНМК–2012) «Інформаційні проблеми комп'ютерних систем, юриспруденції, енергетики, економіки, моделювання та управління» (м. Бучач, 07–10 червня 2012 р.); III-й Всеукраїнській науково-практичній конференції «Захист прав і свобод людини і громадянина в умовах формування правової держави» (м. Львів, 27 травня 2015 р.); засіданні круглого столу «Адміністративне право і процес: проблеми та перспективи розвитку» (м. Львів, 29 лютого 2016 р.).

Основні результати та висновки дослідження неодноразово обговорювалися на засіданнях кафедри адміністративного права та

адміністративного процесу ЛьвДУВС та отримали позитивні відгуки.

Публікації. Основні положення та отримані результати дисертації повністю відображені в 14 публікаціях, з яких 6 статей вийшли друком у фахових виданнях, 1 з яких внесено до наукометричних баз даних «Webofscience» та «Scopus-2015» та 8 тез виступів на різних науково-практичних заходах.

Структура і обсяг дисертації. Робота складається зі вступу, двох розділів, що містять 9 підрозділів, висновків та списку використаних джерел (всього 190 найменувань). Загальний обсяг дисертації 178 сторінок, з них основного тексту 162 сторінки.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У **Вступі** обґрунтовано актуальність теми дисертації, вказано на зв'язок роботи з науковими темами, визначено мету, завдання, об'єкт, предмет, методи дослідження; висвітлено наукову новизну та практичне значення одержаних результатів, наведено дані про апробацію, структуру й обсяг дисертації.

Розділ 1 «Адміністративно-правова характеристика поліції охорони як суб'єкта профілактичної діяльності» містить п'ять підрозділів, у яких розкрито наукові підходи до формування уявлень про діяльність ДСО як суб'єкта профілактики правопорушень, його адміністративно-правового статусу, компетенції, повноважень та особливостей професійної профілактичної діяльності.

У *підрозділі 1.1 «Історіографія проблеми та напрями дисертаційного дослідження»* зазначено, що драматичний, непростий перехід незалежної України до сучасної ринкової економіки з багатоманітністю форм власності і господарювання зумовив становлення та розвиток суспільних відносин, зокрема, пов'язаних з наданням охоронних послуг та необхідністю дослідження профілактики правопорушень у перебігу їх надання. Зокрема тих правопорушень, що посягають на власність. Адже, надаючи охоронні послуги, ДСО здійснює певні конкретні профілактичні заходи з метою запобігання виникненню адміністративних правопорушень.

Зауважено, що реалізація права на охорону власності, в об'єктивному сенсі, полягає у формуванні концептуальних основ здійснення ефективної державної політики в сфері охорони власності і зумовлена оптимальним вирішенням комплексу взаємопов'язаних завдань правового, соціального і технічного характеру.

Наголошено, що становлення та розвиток суспільних відносин в умовах формування незалежної, правової, демократичної держави супроводжується безперервним розвитком і подальшим удосконаленням складних управлінських процесів у різних сферах життєдіяльності суспільства. У цьому контексті особливої ваги набувають також і питання вивчення й удосконалення профілактики адміністративних правопорушень з боку ДСО.

Констатується, що упродовж багатьох років незалежності України і донині ДСО пройшла складний шлях становлення та розвитку. Однак,

незважаючи на зростаючу економічну нестабільність, соціальну напругу в суспільстві, ДСО, попри все, залишалася для замовників послуг гарантом надійної охорони. Адже, без сумніву, однією з найважливіших проблем сучасності можна вважати проблему ефективної безпеки. Забезпечення надійного захисту своїх інтересів, насамперед майнових, є однаково актуальним завданням і для державного, і для приватного секторів України.

У підрозділі 1.2 «Адміністративно-правовий статус ДСО (поліції охорони) як суб'єкта профілактики правопорушень», зазначено, що як показує статистика, найбільш поширеними з-поміж різних протиправних проявів є правопорушення, які пов'язані з крадіжками. Практика свідчить, що зростає не тільки кількість, але й складність вчинених правопорушень, це в свою чергу, потребує творчого, активного впровадження нових, нестандартних форм і методів діяльності поліції охорони щодо попередження та припинення протиправних посягань на об'єкти, які знаходяться під охороною, а також чіткого, оптимального визначення правового статусу ДСО як суб'єкта профілактики правопорушень.

Наголошено на тому, що визначення правового статусу ДСО дозволяє на рівні науково-теоретичних положень чітко окреслити організаційну побудову та механізм функціонування цієї важливої структури в системі МВС України та визначити її роль в системі профілактики правопорушень.

Зауважено, що на сучасному етапі розвитку суспільства, який передбачає, зокрема, реалізацію та втілення в життя адміністративної реформи, котра, згідно високих європейських стандартів зумовлює необхідність радикальної перебудови усієї системи державного управління, значної ваги набувають питання забезпечення основоположних прав громадян, захисту їх особистих інтересів. Водночас розширення та закріплення права власності в Україні, розвиток ринкових відносин у сфері економіки вимагають нових підходів і рішень у сфері правового забезпечення населення послугами НП, і зокрема, ДСО як їх складової.

У підрозділі 1.3 «Компетенція та повноваження ДСО (поліції охорони)», зазначено, що ДСО є багатофункціональною системою, що діє у сфері охорони власності. Вона відіграє доволі помітну роль, здійснюючи значний обсяг роботи щодо безпосередньої профілактики, виявлення і розкриття протиправних посягань на власність громадян і юридичних осіб, використовуючи, передусім, адміністративно-правові засоби.

Констатується, що найповніша реалізація поліцією охорони правоохоронної функції держави залежить, насамперед, від точного визначення її компетенції, а також компетенції її структурних підрозділів і посадових осіб.

Наголошено, що компетенція – один з основних чинників, що суттєво впливають на організацію правоохоронної діяльності ДСО. Визначено, що компетенція – це поєднання двох обов'язкових елементів: повноваження та підвідомчості. Натомість, існують різні точки зору щодо питання співвідношення таких елементів статусу, як функції, повноваження та компетенція. Уявити функції ДСО відокремлено від її компетенції неможливо, оскільки функції є складовою компетенції, яку необхідно розглядати в

загальному (широкому) і власному (вузькому) розумінні.

Стверджується, що елементами компетенції ДСО є: 1) права та обов'язки; 2) завдання; 3) функції; 4) підвідомчість. Компетенцію ДСО пропонується розуміти як сукупність визначених у нормативно-правових актах прав, обов'язків і функцій ДСО, за допомогою яких виконуються поставлені перед нею правоохоронні завдання, а повноваження – як право та можливості діяти в різних ситуаціях відповідно до обставин, функцій та завдань, спрямованих на реалізацію її компетенції.

У підрозділі 1.4 *«Особливості професійної діяльності поліції охорони у сфері профілактики правопорушень»*, зауважено, що на жаль, пріоритети сучасної діяльності НП, як і правоохоронних органів загалом, ще не відповідають запитам і потребам демократичної держави, що своєю чергою, спричиняється до традиційного (стереотипного) сприйняття цих органів як інституту держави з контролюючими та дозвільними функціями, інструменту силового впливу на певні групи суспільства, котрі порушують закон. Побутує «вузьковідомче», «репресивне» розуміння завдань органів, покликаних здійснювати охорону права, що виступає вагомим чинником значного відчуження їх від суспільства. Оскільки МВС України як суб'єкт адміністративного права займає особливе місце у перебігу формування сучасної соціальної, правової держави та створення й забезпечення гарантій прав людини і громадянина, одним із найважливіших напрямів його владно-публічної діяльності загалом та окремих підрозділів, що є його органічною складовою, має стати забезпечення усіх необхідних умов для реалізації прав, свобод та законних інтересів громадян шляхом надання якісних адміністративних послуг.

Констатується, що якість надання адміністративних послуг підрозділами ДСО залежить від готовності її працівників надати швидко, кваліфіковану та професійну допомогу, що повинно стати службовим обов'язком і розцінюватись як показник ділової кваліфікації співробітників НП. Порядок надання зазначених послуг може мати і договірну, і позадоговірну форму. До того ж вони можуть надаватися не лише державними установами, але й приватними. Прикладом може служити надання договірних охоронних послуг і підрозділами ДСО і, власне, недержавними охоронними організаціями.

Запропоновано під охоронною послугою розуміти різновид публічної діяльності у вигляді діяльності державних та інших органів охорони, соціально корисний ефект якої полягає в забезпеченні недоторканості майнових (права власності й інших речових прав) і немайнових (права на життя, здоров'я, право на інформацію тощо) прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб за допомогою реалізації комплексу організаційно-правових, технічних і фізичних заходів.

Вказано, що договірним інститутом профілактики правопорушень в частині захисту суб'єктивного права власності фізичних і юридичних осіб є діяльність щодо забезпечення збереження і захисту матеріальних благ (майна), що належать власникам, шляхом запобігання протиправним посяганням на ці об'єкти у формі розкрадань майна. Ця правоохоронна діяльність має

економічну і юридичну природу відшкодувального надання послуг, реалізується в правовій формі, тобто здійснюється на договірній основі, невід'ємна від виконавця, має матеріальний характер і характеризується певною мірою вірогідності настання протиправних посягань.

У підрозділі 1.5 «*Організаційна структура поліції охорони як складової системи профілактики правопорушень*», вказано на те, що діяльність ДСО щодо профілактики правопорушень доцільно досліджувати з позиції системного методу, адже успішне виконання завдань, покладених державою на МВС України, і зокрема на ДСО, безпосередньо залежить від належного рівня організації системи управління, характерною особливістю якої є динамічний розвиток. Цьому повною мірою сприяє використання комплексу організаційних форм управління, що спрямовані на забезпечення та підтримання функціонування зазначеної системи.

Хоча, організаційна структура державної служби охорони, її правове становище та організаційна побудова загалом відповідають вимогам сьогодення, доцільно скорочувати кількість адміністративно-управлінського персоналу.

Натомість, зауважується, що на поліцію охорони покладається значний обсяг правоохоронних функцій держави, і, передусім, щодо захисту власності від протиправних посягань. Це, у свого чергу, позитивно впливає на зменшення навантаження на правоохоронні органи держави загалом, у т.ч. на служби поліції. Державна служба охорони залишається однією з пріоритетних складових на ринку охоронних організацій, з огляду на те, що практично жодна недержавна охоронна організація не здатна здійснити ефективний захист об'єктів охорони через відсутність правових підстав ефективно застосовувати силу та зброю.

Розділ 2 «Адміністративно-правові засади діяльності співробітників ДСО щодо профілактики адміністративних правопорушень» містить чотири підрозділи, в яких визначаються основні аспекти щодо законодавчого забезпечення профілактичної діяльності підрозділів ДСО, сутності та змісту профілактики, основних її напрямів, контрольної-наглядової діяльності підрозділів ДСО, взаємодії поліції охорони з недержавними охоронними структурами при профілактиці правопорушень.

У підрозділі 2.1 «*Законодавче забезпечення профілактичної діяльності підрозділів ДСО (поліції охорони)*», зазначено, що розглядаючи правове регулювання адміністративної діяльності поліції охорони при МВС України, доцільно класифікувати норми права у системі юридичних гарантій забезпечення законності в діяльності цієї служби виділяючи такі групи норм, які: визначають адміністративну діяльність служби охорони, апаратів і підрозділів з забезпечення особистої безпеки громадян, захисту об'єктів всіх форм власності від протиправних посягань на договірних засадах та боротьбу з іншими правопорушеннями в місцях несення служби як діяльність, що здійснюється тільки на основі виконання закону; регламентують конкретні права та обов'язки працівників підрозділів служби охорони, форми контролю за фактичним виконанням нормативно-правових актів; регламентують порядок та

межі застосування заходів адміністративного примусу; спрямовані на забезпечення нормальної роботи в тому механізмі, що призначений юридично гарантувати досягнення цілей, які ставив законодавець, видаючи або санкціонуючи юридичні норми, у межах певних типів, «моделей» юридичного впливу.

Вказано, що правовий режим організації діяльності поліції охорони створюється системою нормативно-правових актів, які відрізняються один від одного багатьма ознаками – юридичною силою, назвою, органами, що їх приймають, порядком набрання чинності, однак мають одне спрямування – упорядкування, узгодженість, взаємодію структурних одиниць ДСО тих посадових осіб) між собою, між собою та органами (підрозділами) МВС України, а також із громадськістю реалізації завдань ДСО, визначених чинним законодавством.

Нині роль поліції охорони і її діяльності на основі цивільно-правових договорів в профілактиці і припиненні майнових правопорушень як і раніше досить висока. У зв'язку з цим очевидною стає необхідність детальнішого правового регулювання відносин, що виникають при наданні охоронних послуг підрозділами ДСО, в цілях їх подальшого вдосконалення. Водночас, у контексті профілактичної діяльності, що здійснюється підрозділами ДСО також необхідно звернути увагу на такий аспект як «майнова безпека», що є станом захищеності майна правовими, організаційними, спеціальними, інженерно-технічними, виховними, профілактичними та іншими заходами від протиправних посягань, і досягається у ході надання охоронних послуг на договірній основі.

Підрозділ 2.2 «Особливості забезпечення профілактики адміністративних правопорушень в діяльності поліції охорони» містить три підпункти.

У підпункті 2.2.1 «Сутність та зміст профілактики правопорушень поліцією охорони», зазначено що одним із основних завдань, які ставлять перед органами внутрішніх справ загалом та окремими підрозділами, зокрема держава і суспільство є «профілактика» правопорушень. Тому, в умовах соціально-економічної кризи, загострення криміногенної ситуації та зростання різних правопорушень підвищуються вимоги до діяльності НП, що викликає необхідність науково-обґрунтованого підходу до її організації.

Зауважено, що з метою належного виконання своїх обов'язків з охорони власності підрозділами ДСО проводиться відповідна профілактична діяльність, яка сприяє запобіганню адміністративних правопорушень та злочинів у вказаній сфері. Ефективність організаційно-правового забезпечення діяльності її підрозділів у напрямі попередження та припинення правопорушень має визначатися повнотою і внутрішньою узгодженістю правових норм в аспекті спрямованості на соціально-політичну та економічну обстановку в Україні.

Запропоновано під профілактикою адміністративних правопорушень ДСО розуміти застосування заходів щодо запобігання і припинення адміністративних правопорушень у сфері захисту власності, виявлення і усунення їх причин та умов, а також здійснення впливу на особу із стійкою

антигромадською, протиправною орієнтацією з метою недопущення здійснення нею правопорушень у вказаній сфері.

У підпункті 2.2.2 «Основні напрями загальної профілактики правопорушень та, зокрема, адміністративних правопорушень поліцією охорони», зазначено що загальна профілактика створює основу для індивідуальної профілактики, оскільки, тільки нейтралізуючи причини та умови, що сприяють правопорушенням загалом, окремих видів правопорушень, можна розраховувати на те, що знизиться негативний вплив на формування конкретної особи, та можливість виникнення ситуацій, що спонукатимуть особу до вчинення правопорушень. Загальна профілактика покликана мобілізувати всі сили держави і суспільства на створення атмосфери нетерпимості до протиправних проявів, активізувати потенціал державних, недержавних органів, комерційних і некомерційних організацій, громадськості, громадян щодо попередження правопорушень, усунення чи нейтралізації протиправних чинників.

Вказано, що загальна профілактика правопорушень Державною службою охорони включає в себе форми діяльності, спрямовані на таке управління соціальними процесами, яке знижує можливість прояву передумов антигромадської поведінки. Суть полягає в тому, що здійснення заходів загальної профілактики переслідує мету мобілізувати членів суспільства на боротьбу з тими явищами соціальної дійсності, які за певних умов створюють можливість переходу індивідів на антигромадські позиції. При цьому загальна профілактика надає багатоплановий вплив на вибір варіантів поведінки, прийнятних у суспільстві.

На Державну службу охорони покладено відповідальні функції, виконання яких неможливе без широкого державного підходу до питань соціального життя. Отже, профілактичну діяльність ДСО не можна розглядати у відриві від цілеспрямованої діяльності держави з попередження протиправних проявів. Це особливо важливо при організації та проведенні загально профілактичної діяльності, серцевиною якої є виявлення причин і умов протиправних діянь та прийняття заходів щодо їх усунення, нейтралізації, ослаблення дії.

У підпункті 2.2.3 «Завдання індивідуальної профілактики правопорушень, здійснюваної Державною службою охорони», зазначено що індивідуальна профілактика – це, передусім, дія на тих осіб, від яких можна очікувати протиправної поведінки. Цей вид профілактики розрахований на конкретну роботу з конкретною людиною і її найближчим оточенням. Коли йдеться про осіб як об'єкти профілактики, маються на увазі індивіди, поведінка і спосіб життя яких свідчать про реальну можливість здійснення ними правопорушень. В даному випадку погляди особи, так само як і мотиви, вчинки, що породжують її, тобто засвоєна цією особою система ціннісних орієнтацій, можуть стати основою для надання на неї профілактичної дії лише постільки, поскільки ці погляди, мотиви і так далі проявилися в поведінці особи, у тому числі антигромадському.

Наголошено, що індивідуальна профілактика має бути спрямована на

особу, на її негативні риси, а також на середовище, що формує цю особу, умови, обставини, ситуації, що сприяють або полегшують вчинення протиправних діянь. В той же час нормативні приписи орієнтують органи внутрішніх справ на цілеспрямованіший професійний підхід до індивідуальної профілактики. Це означає, що об'єктами такої профілактики мають бути особи і соціальне мікросередовище з найбільш вираженими протиправними властивостями. Змістом же індивідуально-профілактичної діяльності органів внутрішніх справ є активна безпосередня дія на вказані об'єкти з використанням усіх прав і можливостей, наданих законом.

Зазначено, що оцінюючи результативність індивідуальної профілактики злочинів, необхідно враховувати те, що, по-перше, профілактика злочинів досягається за рахунок застосування не однієї якоїсь окремо взятої міри, а цілого їх комплексу; по-друге, цей результат при одних і тих же формах і методах профілактичної роботи істотно змінюється залежно від міри криміногенності кожній з трьох основних складових злочинної поведінки - особи, мікросередовища і конкретної ситуації; по-третє, інтенсивність профілактичних заходів знаходиться в прямій залежності від міри прояву криміногенних чинників.

У підрозділі 2.3 «Контрольно-наглядова діяльність підрозділів ДСО (поліції охорони) в контексті профілактики правопорушень», зазначено що сьогодні проблема здійснення контрольно-наглядової діяльності ДСО, яка є базовою для адміністративного права, визначає основу державного управління щодо надання охоронних послуг та профілактики правопорушень. Пошук раціональної моделі цього органу виконавчої влади у сфері надання охоронних послуг, оптимізація його функцій, форм і методів управління, а також зміцнення контрольно-наглядової діяльності може сприяти підвищенню ефективності здійснення профілактичної роботи.

Констатовано, що надавши ДСО статусу контролюючого органу щодо суб'єктів охоронної діяльності з надання охоронних послуг, держава наділила цей структурний підрозділ НП МВС України певними повноваженнями із здійснення контролю за діяльністю зазначених суб'єктів. Контроль ДСО полягає у перевірці дотримання суб'єктами охоронної діяльності законодавства, законності редагування правопорушень, відповідності діяльності їх функціональному призначенню, організації професійної підготовки, забезпечення безпеки праці, правильності укладених договорів про надання послуг та організації їх обліку, своєчасності надання інформації про відкриття філій або представництв. Найбільш поширеним способом контролю є перевірка, – спосіб контролю, що передбачає поєднання документального аналізу з вивченням справ безпосередньо на об'єкті, який перевіряється.

Визначено, що контрольно-наглядова діяльність ДСО передбачає: спостереження за функціонуванням підконтрольних об'єктів, отримання об'єктивної інформації про виконання ними правил і доручень, їх стан; аналіз зібраної інформації, виявлення тенденцій, причин порушення законності та дисципліни, розроблення прогнозів; вжиття заходів із запобігання порушення законності та дисципліни шкідливих наслідків, нещасних випадків,

недоцільних дії і витрат; облік конкретних порушень, виявлення їх причин і умов; припинення протиправної діяльності з метою недопущення шкідливих наслідків, нових порушень; виявлення винних, притягнення їх до відповідальності.

Для ефективного здійснення перелічених дій і виконання завдань, що покладаються на контроль у сфері надання охоронних послуг ДСО повинна мати своєму розпорядженні врегульований порядок реалізації контрольних функцій у чітких, законодавчо закріплених, розроблених на основі передових досягнень юридичної науки процедурних правил, які у сукупності складали б контрольні провадження.

У підрозділі 2.4 «Взаємодія поліції охорони з недержавними охоронними структурами при здійсненні профілактичної роботи», зазначено що за останні десятиліття процес управління господарюючими суб'єктами вкрай ускладнився. Практика показує, що сьогодні процес вдосконалення управління бізнесом знаходиться в прямій залежності не лише від рівня розвитку економіки, інтеграційних процесів, що відбуваються в ній тощо, але і від рівня розробки і організації функціонування системи забезпечення економічної безпеки цих організацій.

Система економічної безпеки будь-якої організації – це цілий комплекс взаємопов'язаних конкретних заходів, який розробляється для кожної організації окремо, з урахуванням специфіки її діяльності, організації виробництва тощо. У комплексі ці заходи завжди мають бути спрямовані передусім на своєчасне виявлення і припинення будь-яких негативних процесів, які можуть підірвати економічну стабільність організації, її конкурентоспроможність. З урахуванням специфіки діяльності організації, її організаційно-правової форми, відомчій приналежності забезпечення збереження капіталу організації відповідно до чинного законодавства може здійснюватися із залученням державних або недержавних спеціалізованих охоронних структур.

Вказано, що до основних форм взаємодії підрозділів поліції з недержавними охоронними підприємствами можемо віднести: спільну діяльність ДСО і недержавних охоронних підприємств у сфері надання послуг з охорони; погодженість заходів із надання послуг з охорони за метою, місцем, часом та методами; загальну спрямованість взаємодіючих суб'єктів на досягнення непорушності об'єкта і його цінностей; наявність спільних нормативно-правових актів, що регулюють взаємодію цих суб'єктів; схожий зміст завдань, що виконуються суб'єктами з надання послуг з охорони; включеність і ДСО, і недержавних охоронних підприємств до системи забезпечення національної безпеки України; здійснення навчання та підготовки співробітників для недержавних охоронних підприємств; обмін інформацією з питань попередження та припинення правопорушень.

ВИСНОВКИ

У результаті дисертаційного дослідження, виконаного на основі аналізу чинного законодавства України, яке безпосередньо торкається досліджуваної теми та практики його застосування, опрацювання та осмислення цілої низки наукових праць з різних галузей знань, автором сформульовано низку висновків, пропозицій та рекомендацій, спрямованих на вдосконалення діяльності підрозділів поліції охорони Національної поліції щодо профілактики та превенції правопорушень.

1. Становлення та розвиток непростих суспільних відносин в умовах розбудови незалежної, правової, демократичної держави супроводжується безперервним розвитком і подальшим удосконаленням управлінських процесів у різних сферах життєдіяльності громадянського суспільства. У цьому контексті особливої ваги набувають також і питання дослідження й удосконалення профілактики та превенції адміністративних правопорушень підрозділів поліції охорони Національної поліції України.

2. Реалізація права на охорону власності, в об'єктивному сенсі, полягає у формуванні концептуальних основ здійснення сталої державної політики в сфері охорони власності і зумовлена вирішенням комплексу взаємопов'язаних завдань правового, соціального і технічного характеру. Значення і роль держави в охороні власності зумовлені тими об'єктивними властивостями, які визначають її центральне місце в суспільстві і відрізняють від усіх інших компонентів суспільного організму. Під безпекою власності розуміють стан її захищеності правовими, організаційними, спеціальними, інженерно-технічними, виховними, профілактичними та іншими заходами від протиправних посягань.

3. Історичний екскурс свідчить про те, що:

– спеціальних правоохоронних органів держави, які б відповідали за збереження усіх видів власності, не було практично до початку ХІХ ст. Ці специфічні обов'язки, поряд з іншими виконували різні силові структури і в центрі, і на місцях;

– державна влада постійно прагнула покласти виконання охоронних функцій на населення як повинність і в той же час юридично підпорядкувати собі структури, котрі відповідали за підтримання порядку і безпеки;

– з розвитком капіталістичних відносин зростає значення спеціальних охоронних структур, причому кількість приватних і казенних підприємств, за які несе відповідальність поліція а, отже, держава, постійно збільшувалася;

– з метою ефективної боротьби з будь-якими правопорушеннями держава передає частину охоронних функцій приватним організаціям, використовуючи їх як складову усієї державної правоохоронної системи.

4. Однією з найважливіших і актуальних проблем сучасності, без сумніву, можна вважати проблему безпеки. Забезпечення надійного захисту своїх інтересів, насамперед майнових, є однаково актуальним і для державного, і для приватного сектора України. Діяльність з охорони майна та фізичних осіб з часу незалежності України віднесено законодавцем до ліцензованих видів, адже

безпосереднє її здійснення може завдати шкоди безпеці держави або здоров'ю фізичної особи.

5. Однією з основних функцій Національної поліції загалом та поліції охорони, зокрема, є профілактична та превентивна. Така адміністративно-правова форма, як функції суб'єкта профілактики адміністративних правопорушень, уособлюється в його компетенції, тому й організаційні функції поліції охорони варто розглядати сукупно з їх компетенцією у цій сфері. Під компетенцією підрозділів поліції охорони Національної поліції України у сфері профілактики правопорушень розуміють нормативно-правове закріплення завдань і необхідного для їхньої реалізації комплексу прав і обов'язків, тобто повноважень та інших ресурсів у спеціальних (галузевих) нормативно-правових актах та покладення на ці підрозділи завдань і функцій у зазначеній сфері.

6. Професійна діяльність поліції охорони у сфері профілактики правопорушень здійснюється у процесі надання охоронних послуг і залежить від багатьох чинників, зокрема, рівня організованості, ефективності апарату та чіткого законодавчого визначення правового статусу поліції охорони.

7. Поліція охорони Національної поліції України – це створена відповідно до законів України у складі МВС України служба, на яку покладено обов'язок реалізації загальнодержавної концепції охорони об'єктів усіх форм власності (майна, вантажів, грошових знаків, цінних паперів та інших цінностей), а також забезпечення особистої фізичної охорони громадян на договірних засадах.

8. Поліція охорони Національної поліції України залишається однією з пріоритетних складових на ринку охоронних послуг з огляду на те, що практично жодна недержавна охорона організація, крім поліції охорони, не здатна здійснити ефективний захист об'єктів охорони, через відсутність правових підстав ефективно застосовувати силу та зброю. Це дозволяє дійти висновку про незамінність практичної діяльності поліції охорони на ринку охоронних послуг, оскільки поліція охорони, на відміну від інших правоохоронних органів (наприклад, прокуратури), діє шляхом безпосереднього примусу.

9. Результатом аналізу внутрішньо організаційних процесів функціонування поліції охорони Національної поліції України є констатація факту щодо необхідності активного розширення її присутності на ринку охоронних послуг шляхом договірного обслуговування відомчої та приватної фізичної охорони, поліпшення технічного оснащення об'єктів державної форми власності або інших об'єктів відповідно до умов договорів, що не знаходяться під охороною Державної служби охорони.

10. Законодавство, яке регулює діяльність органів внутрішніх справ в Україні, на жаль, залишає поза увагою існування в Україні недержавних охоронних організацій, не врегульовує питання взаємодії поліції з недержавними охоронними організаціями щодо попередження та припинення правопорушень. Отже, існує гостра необхідність для внесення доповнень до Закону України «Про Національну поліцію» у вигляді окремого розділу з такою назвою «Взаємовідносини поліції з недержавними охоронними організаціями».

11. Правовою підставою застосування адміністративно-запобіжного

заходу у вигляді перевірки документів є Закон України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 р. Підставою для перевірки документів є підозра стосовно конкретного громадянина у вчиненні ним будь-якого правопорушення (адміністративного правопорушення, злочину). Застосовуючи правило аналогії закону до документів, що засвідчують особу, з огляду на відсутність їх чіткого переліку в Кодексі України про адміністративні правопорушення, можна віднести визначений ч. 2 ст. 2 Закону України «Про вибори Президента України» від 18 березня 2004 р. перелік документів, що підтверджує громадянство України.

12. За своїм змістом Закон України «Про Національну поліцію» дещо ширший у контексті повноважень поліції щодо профілактики адміністративних правопорушень, ніж зміст ст. 282 Кодексу України про адміністративні правопорушення, адже остання уповноважує на внесення пропозицій про усунення причин і умов вчинення адміністративних правопорушень тільки органи (посадових осіб), що розглядають справи про них, тоді як відповідно Закону України «Про Національну поліцію» подання можуть вносити також посадові особи поліції, які повноважень щодо розгляду справ не мають. До того ж, існує більший ступінь обов'язковості подання порівняно з пропозицією.

13. Зв'язок заходів адміністративного припинення з адміністративно-запобіжними заходами полягає в тому, що останні у багатьох випадках є попередниками заходів адміністративного припинення. Водночас застосування заходів припинення зазвичай передуює застосуванню адміністративних стягнень, оскільки забезпечує можливість притягнення правопорушника до адміністративної відповідальності.

14. Доставляння порушника як захід адміністративного припинення має за мету забезпечення належного складення протоколу про адміністративне правопорушення. На відміну від інших заходів забезпечення провадження в адміністративній справі, чинний Кодекс України про адміністративні правопорушення не передбачає прямої можливості оскарження дій, пов'язаних із застосуванням доставляння. Вирішення даного питання можливе шляхом застосування аналогії закону, а саме загального порядку звернення відповідно до Закону України «Про звернення громадян»

15. Відносини, які складаються між підрозділами органів внутрішніх справ і недержавними охоронними організаціями, пропонуємо умовно поділяти на організаційно-розпорядницькі та функціональні. Організаційно-розпорядницький взаємозв'язок має постійний і обов'язковий характер та проявляється, головним чином, у здійсненні органами внутрішніх справ ліцензування та контролю за діяльністю недержавних охоронних організацій. Функціональна взаємодія становить собою добровільне ділове співробітництво підрозділів органів внутрішніх справ із недержавними охоронними організаціями, у процесі здійснення ними тих чи інших видів професійної діяльності.

16. Перешкодами на шляху встановлення ефективного та взаємовигідного співробітництва між МВС України та недержавними охоронними організаціями є такі: відсутність нормативно-правової бази, що регламентує порядок і

механізм співробітництва; непристосованість підрозділів органів внутрішніх справ до взаємодії із недержавними охоронними організаціями на взаємовигідній платній основі; психологічна установка на відмову у співробітництві з боку працівників органів внутрішніх справ.

СПИСОК ПРАЦЬ, ОПУБЛІКОВАНИХ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

1. Данчул О. С. Діяльність Державної служби охорони при МВС України у сфері профілактики правопорушень / О. С. Данчул // Митна справа. – 2010. - № 4. – Ч. 2. – С. 78-82.
2. Данчул О. С. Взаємодія ДСО з недержавними охоронними структурами при здійсненні профілактичної роботи / О. С. Данчул// Університетські наукові записки: Часопис Хмельницького університету управління та права. – Хмельницький: ХУУП, 2010. – Вип. 1. – С. 449–455.
3. Данчул О. С. Роль Державної служби охорони при МВС України у профілактиці адміністративних правопорушень/ О. С. Данчул// Митна справа. – 2011. - № 6. – Ч. 2. – Кн. 2. – С. 134-138.
4. Данчул О.С. Державна служба охорони при МВС України як суб'єкт профілактики адміністративних правопорушень / О.С. Данчул// Митна справа. – 2012. - № 1. – Ч. 2. – Кн. 2. – С. 284-289.
5. Данчул О. С. Особливості забезпечення профілактики адміністративних правопорушень в діяльності Державної служби охорони при МВС України/ О. С. Данчул// Митна справа. – 2012. - № 2. – Ч. 2. – Кн. 2. – С. 337-343.
6. Данчул О. С. Особливості професійної діяльності ДСО у сфері профілактики правопорушень в контексті побудови «сервісної» держави / О. С. Данчул // Європейські перспективи. – 2016. – № 3. – С. 85–87.
7. Данчул О.С. Взаємодія ДСО при МВС України з недержавними охоронними структурами щодо профілактики правопорушень / О.С. Данчул // Проблеми державотворення та правотворення в Україні: матеріали учасників Всеукраїнського круглого столу; (м. Львів, 5 березня 2010 р.). – Львів, 2010. – С. 284–286.
8. Данчул О.С. Профілактика правопорушень – напрям діяльності Державної служби охорони при МВС України / О.С. Данчул // Загальні проблеми правотворення в Україні: збірник тез науково-педагогічних працівників, ад'юнктів, здобувачів та курсантів факультету економічної безпеки Львівського державного університету внутрішніх справ. – Львів, 2010. – С. 129–131.
9. Данчул О.С. Взаємодія ДСО при МВС України та недержавних охоронних організацій у контексті профілактики правопорушень / О.С. Данчул // 300 років Конституції гетьмана України Пилипа Орлика: проблеми становлення і розвитку українського державотворення: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції; (м. Львів, 14 травня 2010 р.). – Львів, ЛьвДУВС, 2010. – С. 56–58.
10. Данчул О.С. Профілактика правопорушень ДСО при МВС України:

поняття та зміст / О.С. Данчул // Проблеми правової реформи та розбудови громадянського суспільства в Україні: тези доповідей учасників Всеукраїнської наукової конференції ад'юнктів, аспірантів та здобувачів; (м. Львів, 30 вересня 2011 р.). – Львів, 2011. – С. 55–57.

11. Данчул О.С. Взаємодія ДСО при МВС України з недержавними охоронними структурами щодо профілактики правопорушень як запорука економічної безпеки / О.С. Данчул // Розвиток економічних і політично-правових систем України та інших країн Європи на початку ХХІ століття: тези VIII Міжнародної науково-практичної конференції; (м. Львів, 27–28 жовтня 2011 р.). – Львів: ЛьвДУВС, 2011. – С. 228–230.

12. Данчул О.С. До питання про державну службу охорони при МВС України у сфері профілактики адміністративних правопорушень / О.С. Данчул // Інформаційні проблеми комп'ютерних систем, юриспруденції, енергетики, економіки, моделювання та управління (ПНМК – 2012): тези проблемно-наукової міжгалузевої конференції; (м. Бучач, 07–10 червня 2012 р.). – Бучач, 2012. – С. 213–216.

13. Данчул О. С. Державна служба охорони при МВС України як суб'єкт профілактики адміністративних правопорушень / О. С. Данчул // Науково-інформаційний Вісник Івано-Франківського університету права імені короля Данила Галицького. Серія: Право. Економіка. – Івано-Франківськ, 2012. – № 5. – С. 184–189.

14. Данчул О. С. Охоронна послуга в контексті профілактичної діяльності поліції охорони / О. С. Данчул // І-й круглий стіл «Адміністративне право і процес: проблеми та перспективи розвитку»: збірник тез (м. Львів, 29 лютого 2016 р.). – Київ: ПП «Леся». – 2016. – С. 84–86.

АНОТАЦІЯ

Данчул О.С. Профілактика адміністративних правопорушень Державною службою охорони при МВС України. – На правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. – Національний університет «Львівська політехніка» Міністерства освіти і науки України, Львів, 2016.

У дисертації проведено комплексний аналіз профілактики адміністративних правопорушень Державною службою охорони при МВС України. Подано адміністративно-правову характеристику поліції охорони як суб'єкта профілактичної діяльності, визначено адміністративно-правовий статус ДСО (поліції охорони) як суб'єкта профілактики правопорушень, її компетенцію та повноваження, з'ясовано особливості професійної діяльності поліції охорони у сфері профілактики правопорушень.

Охарактеризовано організаційну структуру поліції охорони як складової системи профілактики правопорушень.

Досліджено законодавче забезпечення профілактичної діяльності підрозділів ДСО (поліції охорони). Визначено особливості забезпечення профілактики адміністративних правопорушень в діяльності поліції охорони.

Проаналізовано контрольно-наглядову діяльність підрозділів ДСО (поліції охорони) в контексті профілактики правопорушень. Окреслено напрями взаємодії поліції охорони з недержавними охоронними структурами при здійсненні профілактичної роботи.

Ключові слова: адміністративні правопорушення, профілактика, Державна служба охорони, поліція охорони, контрольно-наглядова діяльність, недержавні охоронні структури, взаємодія, охоронна послуга.

АННОТАЦИЯ

Данчул А.С. Профілактика административных правонарушений Государственной службою охорони при МВД Украины. – На правах рукописи.

Диссертация на соискание ученой степени кандидата юридических наук по специальности 12.00.07 – административное право и процесс; финансовое право; информационное право. – Национальный университет «Львовская политехника» Министерства образования и науки Украины, Львов, 2016.

В диссертации проведен комплексный анализ профилактики административных правонарушений Государственной службой охорони при МВД Украины. Подано административно-правовую характеристику полиции охорони как субъекта профилактической деятельности, определено административно-правовой статус ГСО (полиции охорони) как субъекта профилактики правонарушений, ее компетенцию и полномочия, выяснены особенности профессиональной деятельности полиции охорони в сфере профилактики правонарушений.

Охарактеризовано организационную структуру полиции охорони как составляющую системы профилактики правонарушений.

Предложено под охранной услугой понимать разновидность публичной деятельности в виде деятельности государственных и других органов охорони, социально полезный эффект которой заключается в обеспечении неприкосновенности имущественных (права собственности и других вещных прав) и неимущественных (право на жизнь, здоровье, право на информацию и т.п.) прав и законных интересов физических и юридических лиц посредством реализации комплекса организационно-правовых, технических и физических мер.

Указано, что договорным институтом профилактики правонарушений в части защиты субъективного права собственности физических и юридических лиц является деятельность по обеспечению сохранности и защиты материальных благ (имущества), принадлежащих владельцам, путем предотвращения противоправных посягательств на эти объекты в форме хищений имущества. Эта правоохранительная деятельность имеет экономическую и юридическую природу возмездного оказания услуг, реализуется в правовой форме, то есть осуществляется на договорной основе, неотъемлемая от исполнителя, имеет материальный характер и характеризуется

определенной степенью вероятности наступления противоправных посягательств.

Исследовано законодательное обеспечение профилактической деятельности подразделений ГСО (полиции охраны). Определены особенности обеспечения профилактики административных правонарушений в деятельности полиции охраны. Проанализировано контрольно-надзорную деятельность подразделений ГСО (полиции охраны) в контексте профилактики правонарушений. Определены направления взаимодействия полиции охраны с негосударственными охранными структурами при осуществлении профилактической работы.

Ключевые слова: административные правонарушения, профилактика, Государственная служба охраны, полиция охраны, контрольно-надзорная деятельность, негосударственные охранные структуры, взаимодействие, охранный услуга.

SUMMARY

Danchul A.S. Prevention misdemeanors State Security Service under MIA of Ukraine. – The manuscript.

The Doctoral of Legal Sciences' Dissertation on 12.00.07 – administrative law and procedure; finance law; information law. – National university of «Lviv Polytechnic» Education and Science Ministry of Ukraine, Lviv, 2016.

The thesis provides a comprehensive analysis of prevention misdemeanors State Security Service under MIA of Ukraine. Posted administrative and legal characteristics of police protection as the subject of prevention activities, defined administrative and legal status of GEO (police protection) as the subject of crime prevention, its competence and powers The features of professional work of police protection in the area of crime prevention.

Characterized organizational structure of the police protection as a component of crime prevention.

Studied legislative support prevention activities GSO departments (police protection). The features for the Prevention of administrative offenses in the police protection. The analysis of control and supervisory activities of SSS units (police protection) in the context of crime prevention. Outlined directions of interaction between the police protection of state security bodies in carrying out preventive work.

Keywords: Administrative offense, prevention, state security service, police protection, control and supervision activities, private security companies, cooperation, security service.

Підписано до друку 22.03.2016. Формат 60×84/16.

Папір друкарський. Ум. друк. арк. 0,9.

Зам. № 42. Наклад 100 пр.

Видавництво «ПАІС»

Реєстраційне свідоцтво ДК № 3173 від 23 квітня 2008 р. вул. Гребінки 5, оф. 1, м. Львів, 79007

тел.: (032) 225-60-14, (032) 261-24-15

e-mail: pais@mail.lviv.ua; <http://www.pais.com.ua>